

Zelený štvrtok – 9.4.2020

Milost' vám a pokoj od Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Amen.

Ev. podľa **Lukáša 22:19-20** „Nato vzal Ježiš chlieb, dobrorečil, lámal a dával im, hovoriac: toto je moje telo, ktoré sa vydáva za vás. To čiňte na moju pamiatku. A podobne vzal po večeri kalich a hovoril: tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“.

Milí priatelia!

Každý, aj ten najobetavejší človek, potrebuje z času na čas zažiť ten pocit, že niekto iný urobí niečo pekné pre neho. **Dobre padne každému jednému z nás, keď vie, že na neho tí druhí myslia, že ho majú radi a sú ochotní pre neho urobiť dobrý skutok.** Vážime si to a sme za to vďační, ak sa nájde niekto taký pozorný.

Zelený štvrtok je sviatok, ktorý nám práve takúto formu lásky pripomína. **Pomenovanie „zelený“ vzniklo v nemčine prešmyčkou zo slova „plačlivý“.** V tento sviatok sa do cirkvi znovu prijímali tí, ktorí z nej odišli, ktorí zblúdili, klesli vo viere alebo sa mravne odklonili od učenia cirkvi, no činili pokánie. A tak po všetkých možných procesoch, sa mohli vrátiť do spoločenstva veriaceho ľudu. **Neskôr sa tento sviatok stal dňom zvláštneho pôstu, keď sa konzumovali prevažne zelené jedlá** a tak si človek musel často odpustiť mäso alebo ho konzumoval iba v malej miere (bola to akási predpríprava na Veľký Piatok – deň prísneho pôstu). Samozrejme Zelený štvrtok si my, kresťania, nevieme predstaviť bez spomienky na posledný večer Pána Ježiša s Jeho učeníkmi. **V tento večer si pripomíname, že Ježiš ustanovil svoju svätú Večeru** ako jednu zo sviatostí, pri ktorej sa môžeme aj my stretávať a prijímať Jeho obet' za nám vlastnú, pripravenú pre nás a zároveň je to čas vyznávania hriechov a prijímania odpustenia.

Pán Ježiš v rámci tradičnej židovskej pesachovej večere urobil niečo, čo zmenilo jej vnímanie. Ustanovil tým svoju novú Večeru, ktorá nadobúda trochu iný význam ako tá židovská preto, lebo kým v sederovej večeri bol dôležitý baránok, ktorý bol zabitý, aby krv na dverách zachránila Židov pred anjelom – zhubcom v tú osudnú noc v Egypte, keď zomreli všetci prvorození, **teraz je dôležitý Baránok Boží, ktorý sníma hriechy celého sveta.** Pozrime sa teda bližšie na to, čo sa v ten večer stalo.

Ježiš chlieb aj kalich vzal do ruky – za tým, čo sa deje, stojí Boh. Je to Jeho záležitosť, Jeho obrad, On stanovuje podmienky. Všetko prechádza cez Jeho ruky k obdarovaným, ktorí tým pádom nemôžu mať pochybnosti o tom, že je to Jeho osobná záležitosť, že sa do toho vkladá a dáva sám seba ako obeť. Ježiš sa stáva zainteresovaným. **My si niekedy myslíme, životné udalosti nás k tomu často motivujú, že Ježiš sa z diaľky pozerá na to, ako sa my trápime, ako bojujeme. Takýto postoj nás prepadáva vtedy, keď sú naše modlitby nevypočuté, keď sa nám nedarí, keď sme smutní, opustení, chorí alebo nám niekto zomrel. Okolnosti života nám Krista vykresľujú ako diváka, ktorému je všetko ukradnuté. Ale aj touto sviatosťou, tým, že sa Jeho ruky dotýkali chleba a kalicha, nám Boží Syn pripomína slová: „bud' silný a odvážny, nestrachuj sa a nezúfaj! Lebo Hospodin, tvoj Boh, bude s tebou, kamkoľvek pôjdeš“** (Józ 1:9). Ježiš nie je len pozorovateľ. On sám vstupuje do nášho nešťastia, stáva sa ho účastným, On sám na seba berie všetky naše trápenia a bolesti, našu beznádej a nepokoj. **S Ježišom môžeme rátať, On nás neopustí, aj keby sme šli cestou najhlbšieho sklamaní, bezmocnosti, smrti... On sa nás dotýka a berie na seba naše ťažkosti. On sa nás dotýka a obdarúva nás svojou silou.**

Ježiš dobrorečil – d'akovat' skôr, ako niečo dostaneme, je obrovský prejav pevnej dôvery. Nie v našu modlitbu, nie v pekné poskladanie slov či dych vyrážajúcu formu, ale v Boha, ktorý má moc a ktorý dáva viac, ako my dokážeme rozumieť. Ďakovať skôr, ako je modlitba vypočutá, je zvolaním veriaceho srdca v ťažkosti, že Boh je väčší ako čokoľvek, čo nás trápi alebo čo nás ešte len čaká. Ježiš dobrorečil – hovoril dobre, hovoril v dobrom o svojom nebeskom Otcovi. Aj v tejto – pre Ježiša už ťažkej chvíli – dokáže v sebe nájsť silu poďakovať sa za všetko, čo dostal, čím bol, ale aj za to, čo ho čaká. Boží Syn si je vedomý, že na vďačnosť sa príležitosť nájde, lebo vie, že ide do zápasov s nebeským Otcom a s Ním má všetko význam. **My zvykneme d'akovat' až keď niečo dostaneme. Ale aj to je zázrak, keď si vôbec spomenieme, že treba vysloviť nielen slovo „prosím“, ale aj „ďakujem“.** Zabúdame chváliť Boha za všetko, čo nám dáva, čo pre nás robí. Pretože ako náhle je nám dobre, naša pamäť neslúži správne. Aby sme d'akovali skôr, ako niečo dostaneme, to nám málokedy (ak vôbec) na um nezíde. Boží Syn nás však aj pri svojej poslednej večeri učí, že každý

deň dostávame príležitosť na vďaku. Lebo od Pána dostávame viac, ako sme ochotní priznať či uvedomiť si. Každý deň je príležitosť na vieru, ktorá ďakuje skôr ako dostáva, pretože dôveruje Bohu, u ktorého je všetko možné (Mt 19:26). **Cvičme sa vo viere v Pána Ježiša, ktorý má moc a ktorý svojou mocou dokáže poraziť zlo, ale aj previesť nás cez smrť k životu, cez strádanie k požehnaní. Ďakujeme za všetko, lebo je vôľa Božia pri nás v Kristovi Ježišovi** (1 Tes 5:18).

Ježiš lámal a dával – v našej ľudskej sfére platí, že čo sa rozdáva, to sa míňa. Preto máme predstavu, že ak my budeme rozdávať, dávať, obetovať sa, nebudeme mať dost, budeme strádať a niečo nám bude chýbať. *V Božej sfére však platí, čím viac chceme mať, tým viac musíme dať. Všetko niečo stojí a to aj vtedy, keď sa to týka našej viery.* Preto sa spája s vierou aj obetavosť a dobrovoľná služba lásky. Ježiš sedí pri stole so všetkými svojimi učeníkmi, bez rozdielu. Berie chlieb a láme ho, aby sa dostal každému. Berie kalich a ponúka nápoj tak, aby si z neho každý odpil. Neberie si pre seba, neuzurpuje, nie je sebecký. Práve naopak: rozdáva sa. Pre každého rovnako, bez rozdielu. A to pri tom stole máme fakt rôznorodých „hostí“: Ján – neskorší apoštol, ktorý rád hovoril o láske, Jakub - ktorý by bol vypálil dediny, ktoré nechceli prijať Krista, Tomáš – všetko si overujúci a svoju vieru zakladajúci na faktoch, Peter – horlivý do všetkého bez toho, aby si vopred premyslel následky a Judáš – o ktorom už v tej chvíli Ježiš vedel, že Ho zradí. A predsa každý jedol ten istý chlieb a pil z toho istého kalicha. Lebo láska sa znásobuje, keď sa rozdáva. Nič jej neuberá na moci, ani tí, ktorým je adresovaná, aj keď si ju nevážia. Taká je Božia láska. Dáva sa k dispozícii každému. To nám dokázal Pán Ježiš Kristus najmä na golgotskom kríži – zomieral tam za absolútne všetkých, lebo Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení (1 Tim 2:4). **Kiežby sme sa naučili láske, akú má Boh k nám. Lebo On chce, aby sme sa navzájom milovali. A láska bez obetavosti neexistuje. Čím viac však rozdáme, tým viac nám bude dané. Lebo tak to chodí v Božom priestore: láska sa stáva naplnenou, keď sa míňa na iných.**

Všetko, čo Ježiš robí pri svojej poslednej večeri, sa týka každého z nás osobne: za nás sa vydáva, za nás sa vylieva. Nieto väčšej lásky, ako keď sa niekto osobne rozhodne obetovať sa za všetkých. To je láska, ktorú nám ponúka Boží Syn. **Nech On sám naplní vaše srdcia vierou, že nikdy nie ste sami, že Boh je zainteresovaný vo vašom životnom boji – že máte za čo byť vďační, už len za to treba ďakovať, že Pán Ježiš zomrel za nás na kríži – nech vám Ježiš naplní srdcia istotou, že ste Mu stáli za tú námahu, lebo vás miloval a miluje až na smrť na kríži.** Amen.

Modlitba: *Prosím, Pane Ježiši, za tento svet. Nech sa stane takým spoločenstvom okolo Tvojho stola, okolo Teba. Nájdu sa tu rôzni ľudia, no všetkých nás prived' k dôvere a tým aj k večnému životu. Ďakujem Ti za všetko, čo mi dávaš, čo si pre mňa urobil, aj za to, čo ma v budúcnosti čaká. A keď budem musieť ísť cez údolie tieňov, Ty sám kráčaj predom mnou a ja Ťa budem nasledovať. Chváliť Ťa za to, že si láskavý a milujúci Pán.* Amen. Otče náš...

Piesne: 105, 300

Požehnanie: Boh pokoja nech vám dá svoj stály pokoj vo všetkom. Pán so všetkými vami. Amen.